שבעת ימים פרק ראשון יומא ב.

שבעת ימים קודם יוה"כ מפרישין כ"ג. שכל עבודת יוה"כ מיהא כשירה מלא כו כדליף בהוריות בפרק נתרמה (דף יב:) דכתיב גבי יום הכפורים וכפר הכהן אשר יימשח אותו. **ובגמרא** (דף ו.) מפרש למה מפרישין: **ובגמרא** [1] מפרש למה נקראת כן: **ומפקינן לו.** ומזמינין כהן אחר להיות כהן גדול תחתיו אם יארע בו פסול קרי או שאר טומאה המעכבין מלנות למקדש: **ובעד ביתו.** גבי יוה"כ כתיב כאחרי מות: **ג' לדבר סוף.** דמיתת למיתה: **אין לדבר סוף.** שמא גם זו תמות: **גמ' שריפת הפרה.** פרה מדומה: **שעל פני הכירה.** לקמיה מפרש מאי כירה: **לפוגה מזרחה.** במקלוט מזרחית לפוגות של עפר היתה: **שבל משעשי.** של פרה: **כלי גללים.** [2] לפיעי נקר מפרש להו בגמרא בפ' כ' ישמעאל (דף סט:): **כלי אדמה.** שאין עשויין ככלי מרם נכנסן בלא מן האדמה היא שהוא נלחן ליבה ומוקקין ממנה כלים: **מאי טעמא.** מקיש לה כלים הללו: **דטבול יום.** לקמן יליף בפרק טרף בקלפי (דף מג:) והכא הטהור הוא: **כי היכי דלא ליזלזו בה.** לומר הואיל וטובל יום כשר בפרה אין צריך להיות זריזין בה כשמירת שהרה לכך עשו בה מעלות הרבה להטהרה וזו אמת מהן: **כיון דחטאת היא.** חטאת נקלעת שנאמר (במדבר יט) למי נדה חטאת היא: **וחטאת עטונה לפון.** חטאת הקריבות במזבח נאכלות בלפון ולא זו עטונה לפון שהרי היא נאכלת בהר המשחה: **וכתיב.** בפרה (שם) אל זוכא פני אהל מועד להזאת דמה שהוא עומד בהר המשחה ומתכוין ונותה פמהו של היכל שהוא בנוהל מזרחי: **כי היכי דליהוי היכירא.** לדעת שהוסרפה שם כדי להטיל עליו עבודת פרה הקרויה חטאת ועטונה מזרח וישם לב להיות זרין במעשים ובלבד עבודותיה: **הכירה אשר הכינותי.** [3] שנאמר הבירה אשר הבינותי מנא הני מילי: [4] א"ר מניומי בר חלקיה א"ר מחסיא בר אידי א"ר יוחנן אמר קרא כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם לעשות אלו העשויין לכפר בשלמא בוליה קרא בפרה היא אלא אימא בוליה קרא ביום הכפורים כתיב אמרי ליף צוה צוה כתיב הכא צוה ה' לעשות וכתיב התם [5] זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר מה להלן פרה אף כאן פרה ומה כאן פרישה אף להלן פרישה ואימא

[א]ימים קודם יום הכפורים מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין ומתקינין לו כהן אחר תחתיו [ב]שמא יארע בו פסול [ג]ר' יהודה אומר אף אשה אחרת מתקינין לו שמא תמות אשתו שנאמר [ד]וכפר בעדו ובעד ביתו זו אשתו אמרו לו אם כן אין לדבר סוף: **גמ'** תנן התם [ה]שבעת ימים קודם שריפת הפרה היו מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הבירה צפונה מזרחה ולשכת בית האבן היתה נקראת ולמה נקרא שמה לשכת בית האבן שבל מעשיה בכלי גללים בכלי אבנים ובכלי אדמה מאי טעמא כיון דטבול יום כשר בפרה [ו]דתנן [ז]מטמאין היו הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו להוציא מלבן של צדוקין שהיו אומרים במעורבי השמש היתה נעשית תקינו לה רבנן כלי גללים כלי אבנים וכלי אדמה דלא ליקבלו טומאה כי היכי דלא ליזלזלו בה מאי שנא צפונה מזרחה כיון דחטאת היא וחטאת טעונה צפונה וכתיב בה [ח]אל נכח פני אהל מועד תקינו לה רבנן לשכה צפונה מזרחה כי היכי דלהוי לה היכירא [ט]מאי בירה אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מקום היה בהר הבית ובירה שמנו ור"ל אמר כל המקדש כולו קרוי בירה שנאמר [י]הבירה אשר הכינותי מנא הני מילי [יא]א"ר מניומי בר חלקיה א"ר מחסיא בר אידי א"ר יוחנן אמר קרא [יב]כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם לעשות אלו מעשי פרה לכפר אלו מעשי יום הכפורים בשלמא בוליה קרא בפרה לא מתוקם לכפר כתיב ופרה לאו בת כפרה היא אלא אימא בוליה קרא ביום הכפורים כתיב אמרי ליף צוה צוה כתיב הכא צוה ה' לעשות וכתיב התם [יג]זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר מה להלן פרה אף כאן לעשות לדורות לפרש ז' לפני עבודת יום מחר: [יד]**דלמא עשייה.** קיום המצוה ולימא

שבעת ימים קודם יוה"כ. ים מקומות שמונה המניין בריפת כמו בכאן ובנבח קמא (דף כ.) מרבעה מבות מזקין ובפרק קמא דר"ה (דף כ.) ד' לחשי שנים ואיכא דוכתי דמני מניינא לנפשה לפני מידיהן של עובדי כוכבים ג' ימים בפרק"ק דמסכת ע"ג (דף כ.) ובפ"ק דקידושין (דף כ.) החמה נקנית בג' דרכים ושולחין ודורסין בהלכות (המג"ה) [טו] לפני (המג"ה) שבעים יום (פסחים דף ו.):

וחכ"א א"כ אין לדבר סוף. לאיכא למימר למיתה דמלא ניחום תפילו למיתה דמרחי ותלת ועד"ג דכפ' ד' לחין (יבמות דף כו:) משמע לסמה ממני' להסה דלמיתה דחד חייסינן לחרי לא חייסינן וסמה מחני' דהכא ס"ל דלא חייסינן למלא ניחום ומה טעמא ר"ל דה"ק הכא כהני דחייסינן למיתה דחד זומן מרובה כמו בהיחה דפרק ד' לחין (ג"ז שם). [טז]למה מלמיענו חד מיית לאיך מכל מקום למיתה זומן מועט ותלת מי לא סמי הסה חשבון בעלמא הוא מעשה בכפרה חייסת זומן מועט ומ"ל לח לדבר סוף הלכך ליכא למעבד תקנתא להאי חשבון ולי פריך בגמ' (לקמן דף יג.) מאי שנא דגבי טומאה דכתיב טפי ממיתה דלמחר בגמרא שני לתקן לכהן לחר תמחי ותלת הוא מני חייסינן לחרתי ותלת הוא מני לשנויי כי האי גוונא ההיא חשבון בעלמא היא ולא היה לריך להפרים לחר כי משמע ימלאו הרבה שיהו לחוץ לעבודה אלא מעלה בעלמא הלכך שני לחד אלא בלאו הכי מסני שפיר[ב]:

להוציא מלבן של צדוקין. לאו בטומאה לחוליית מעמו ליה דלא הוי מזלזלי בה כולי האי מלרכה למרין בפרק לין דורסין (מגילה דף יח:) בגדי חולני קדש מדרס לחטאת אלא כדחנן בפ"ג דמסכת פרה (מ"ח) שמכו יהיסם על רחשו ואומרים לו אימי כ"ג לד טבול לחת דממעת שנוגעין בו חשבינן ליה כטומאה טומחה דרבנן לחחיו כהניה חשיבי כטמאים לגבי דידיה [טז]דמדרס לחטאת [יז]כדפריסית:

שבל מעשיה בכלי אבנים וכו'. דווקא בלו ז' ימים של שריפת הפרה אבל בשעת קידוש החנן בפ"ה דמס' פרה (מ"ה) בכל

מסורת הש"ס

תום' ישנים
אשר נמצאו בכתב יד ישן מפי סופרים ומפי ספרים אשר מדרי אבותינו נאנוי עולם נ"ע:

ז) [לקמן יג.]. ח) [לקמן יד. ויומא לג:]. ט) [לקמן יד.]. י) [לקמן יג.]. יא) [לקמן יד.]. יב) [ויומא לג:]. יג) [לקמן יד.]. יד) [ויומא לג:]. טו) [ל"ל המג"ה]. טז) [ל"ל המפתח]. יז) [ל"ל המפתח].